

Miklya Zsolt

LÁZAS TINCS DIREKT LUGASBAN

Beszédmódot vált, vagy éghajlatot,
 vagy elvet, attól függ, mire is éhes.
 Szándéka szerint persze nem hajt térdet,
 legfeljebb lapot, füzetlapokon
 rég elfelejtett receptkönyvet őriz
 az emlékezet. Nem a kollektív, nem
 laptop memóriája, gyöngybetűkkel
 másolt tepertős pogácsa válik
 archetípusból valóra nyomban,
 amint a szájüregben – barlang falán –
 megképzik árnya. Így őrzi, talán
 örök időkig, az ízemlékezet
 a parázs nyomán hamuban sülteket,
 köménymagost az almáriumban.

Köménymagost az almáriumban
 mindig talált, mikor megérkezett.
 Forró sütőben pirult kóttések
 várták a vászon alatt, titokban
 kioson, fehér húsukba harap,
 mintha csak vajkörtébe, vajba – vajszín
 ruhát hord a drága, ó, az a felszín –,
 szinte olvad a fogai alatt.
 Köménnyel szórta be édesanyja,
 áldó karokkal állt a tepsi fölött,
 te gondoskods a földről, megöntözöd,
 barázdáit megitatod, rögeit
 magaddal hinted, nőjetelek, fiaim,
 reménnyel, növényi szorgalommal.

Reménnyel, növényi szorgalommal
 másolta gyöngybetűit. Mindig másolt,
 pedig már fejből fújta, de ő szájról
 olvasott legszívesebben, s olyan
 ragaszkodással csüngött szavakon,
 ahogy csak telő fürt képes a vesszőn,
 maroknyi gyöngyszem, kéken gömbölyödő,
 vagy hasonlított a hasonlaton.
 A tollszár, parányi vessző, ahogy
 papírhoz ér, puhán, miközben sercen
 a fémhegy, csak táncol és gyöngysort terem,

sorokba rendezett fürtöket másol,
lugas a lap, hol is lehetne máshol,
lugassá írja a pillanatot.

Lugassá írja a pillanatot,
direkt lugassá. Termése a fanyar
otelló, izabella, noah. Nova
bort nemz, ami Noéra úgy hatott,
mezítelenre vetkőzött sátrában.
Látását nem vette el, csak szemérmét
takarta ki, tette próbára szemét
három fiának. Neki két fia van.
Nevelt az egyik, édes a másik.
Különbséget nem tesz közöttük, noha
érzi, a beojtott vessző idegen.
A panaszt hite és szemérme tiltja.
Pedig édesebb a másik, sejti.
Nem tehet róla, lugasa direkt.

Nem tehet róla, lugasa direkt
szűri a fényt, az Úr a te árnyékod
a te jobb kezed felől, és hajlékod
hűvösében is őt érezheted.
Hajlékot többet is váltott. Minden
költözésnél a lugast sajnálta
legjobban. Vitte volna magával,
ha a verandát nem is, egy tövet legalább,
egy vesszőt, majd megfakad. Így fakad
sírásra, nevetésre azóta is
minden szüretkor. Érzi a fanyar ízt,
minden elhagyott, kilakoltatott
udvar porát. Porból vagy, miként a bor.
Savanykás, összehúzza a száját.

Savanykás, összehúzza a száját
a tündér nevetés. Négy tündér leány
végzett kilencszázhuszonhat nyarán
a sz-i képzőben, nem mese, várat
magára a beteljesülés. Tanít,
ki bír. E. tanyán, a g-i fatornyos
iskolában. I. városiban, otthon
ketten maradtak, várnak még valakit.
Majális a g-i tanyák közt. Csak
egy kaland, E. meghívta, ne legyen
egyedül, van két fiatal tanító
a faluban, persze, ők is kijönnek.
A szirmost veszi fel, nem túl rikító,
feltűnik mégis. Mondják, hogy házas.

Feltűnik. Mondják mégis, hogy házas,
de már csak papíron, még nem mondták ki
a válást. Szédítő vele a tánc is.
Mintha már táncoltunk volna. Mintha
valamikor már találkoztunk volna.
Nem is tudom. Istenem, áruld el,
mi a szándékom, tudod, szeretlek,
szeretni fogom őt is, jóban, rosszban.
Belázasodtunk. Ki hallott már ilyet?
Mintha mindig lázasok lettünk volna.
Mintha nem is lehetne más dolga
az embernek. Mintha nem is lenne
dolga. A népek is, beszélnek össze,
a tanító lázas, még belészeret.

A tanító lázas még, belészeret
fűbe-fába, hogy is lehetne másként
tanítani. Ő fogja, egész népét,
minden fokon, levente, futball, méhek,
vonós zenekar, szabászat, színjátszó
csoportok, és ami férfimunka,
tűzoltó egyesület. Stafírungra
úgyse kell gyűjtenie, csak a sok jó
barátot el ne szalassza. Szalajt is,
hónap végén, a kassza, akár a
bicikli, nem szabad széllal szemben
hajtania. Leszáll olyankor, tolja.
Fűnek-fának köszön, leáll, beszélget.
Az ifjak kalapot emelnek neki.

Az ifjak kalapot emelnek. Neki
elég billenteni rajta egyet.
Ki viseli a kalapot otthon, nem
kérdés. Persze, nem a kalapon múlik.
Parancs a férfiember száján, mint
a merevedés, olyan. Asszony kell rá.
Mosásra, súrolásra elég a hát.
Gyerekre, férjre az öl is kevés. Int
a drága, tereget, lecsúszik ruha-
ujja. Karját felkapja, egy tincset
igazít. Izgató, már a mozdulat,
funkcióöröm a lendületben.
Ugrik is. Hogy mondhatná ki szebben
a nevét? Tincs alatt, fülébe sűgva.

A nevét, tincs alatt, fülébe súgva
a lugasban hallotta először, nem
szabad, Misi, kívánom magát, Eta.
Nem tudta, sírjon inkább vagy nevensen,
s nem tudta, hogy a forróság, ami
előnti, miféle láz. Kérve kérlek
titeket, Jeruzsálem leányai,
ne ébresszétek fel a szerelmet,
amíg nem akarja. Szőlőlugasban
költöttelek fel, hol anyád vajúdott
veled, ahonnan szülőágyba vitték.
Kérlek, mint pecsétet a szívre, tégy
a karodra, minden mozdulatodban ott
legyek, mint láz, miként az Úrnak lángja.

Legyek. Mint láz, miként az Úrnak lángja,
lobog a légyapapír. Mindenütt legyek.
Meg nem áll a légycsapó a kézben.
A dögöket a házban ki nem állja,
ellepnek mindent, ha nem figyel oda.
Kint perzselő a hőség, locsolni kell,
bent hűvös még a ház, a két gyerek
elbújt a szobában, ki tudja, hova.
Majd előjönnek. Ellepnek mindent
a legyek. Fáradt karokban légycsapó
se jár úgy, mint régen, ó, a karom,
hogy elnehezült, gondolja. Legyint.
Majd légycsap, mos, locsol, tereget megint.
Párolgó ruhák közt. Legyek kint, bent.

Párolgó ruhák közt legyek, kint, bent
egyszerre, kívül-belől leselkedő
halál elől rejtselek, hű szerető,
mikor alig jut lúgra, vegyszerre,
a népek meg jönnek, jönnek csak egyre.
Halála napjáig kézzel mosott,
így volt köze minden ruhadarabhoz.
Így lehetett köze minden gyerekhez,
ki karjai között tanulta, a rend
ott kezdődik, mikor a leselkedő
szeme előtt öltöztet fel a nő,
szoknyát, blúzt, rövid nadrágot, kisinget
simít el rajtad keze, és integet,
mikor elindulsz, és elfedez mindent.

Mikor elindulsz, és elfedez mindent
a párolgó tea gőze, csókot nyomok
a tepsibe, ánizsos tésztacsókot.
Kész lesz, mire megérkezel, estike
vár a kredencen, én már aluszok akkor.
Szépet álmodok, ne félj, egy kertet
álmodok, körülzsongják a méhek
az estike tölcseireit, nagyon
sok estike lesz benne, minden esti
imádság helyett, mit elfelejtettünk
együtt elmondani. Estikekertünk
lesz a méhes mellett, összeugrálják
a nyuszik, kint hancúroznak a drágák,
míg fel nem ébreszt belőle valaki.

Míg fel nem ébreszt belőle valaki,
vele megelepszem, holtomiglan
vagy holtáiglan, lugasokban vagy
csalítokban, gondosan teleírt
füzetlapokban, majálisokat
váltó felvonulásokban, térdet,
gerincet hajtó padokban, lépek
mézét őrző darázs- és méhrajokban,
és mint vajas kenyérre csurgatott
akácméz, aranyos rajzolatokban,
direkt pírrel égő pillanatokban,
papírt pernyére váltó napokban, s nem
csak akkor. Hanem amikor Isten
beszédmódot vált, vagy éghajlatot.

Beszédmódot vált, vagy éghajlatot,
köménymagost az almáriumban,
reménnyel, növényi szorgalommal
lugassá írja a pillanatot.
Nem tehet róla, lugasa direkt
savanykás, összehúzza a száját,
feltűnik mégis. Mondják, hogy házas
a tanító. Lázás, még belészeret.
Az ifjak kalapot emelnek neki.
A nevét, tincs alatt, fülébe súgja.
Legyek, mint láz, miként az Úrnak lángja,
párolgó ruhák közt. Legyek kint, bent,
mikor elindul, és elfedez mindent.
Míg fel nem ébreszt belőle valaki.